

چمران، دکتر عباس شیبانی، رسول خادم و حسن بیادی از آن جمله‌اند. مهندس چمران به احتمال زیاد در بیشتر فهرست‌های محافظه کاران حضور خواهد داشت. رییس فعلی شورای شهر تهران می‌خواهد نقش ریش سفیدی خود را حفظ کرده و از برخورد‌های آتی جلوگیری نماید- هدفی که در شورای دوم با موفقیت آن را به انجام رساند. بنابراین اگر او را هم در فهرست حامیان قالیباف و هم در فهرست حامیان احمدی نژاد دیدید، تعجب نکنید. به نظر می‌رسد عباس شیبانی هم راه چمران را خواهد رفت، البته با این تفاوت که احتمال کمتری دارد در فهرست حامیان احمدی نژاد حضور داشته باشد.

در این میان، رسول خادم به گونه دیگری حرکت خواهد کرد. او تاکنون هرگز نشان و شخصیت خود را که یک قهرمان ملی است، با جایگاه سیاسی تعویض نکرده است. به همین دلیل، در انتخابات ریاست جمهوری گذشته از هیچکس حمایت نکرد. به نظر می‌رسد قهرمان کشتی جهان همچون گذشته در اکثر فهرست‌ها حضور خواهد داشت. این دانش آموخته جامعه‌شناسی به اهداف اجتماعی خود فکر می‌کند. او طراح و مجری بیش از ۸۰ طرح اجتماعی در شورای شهر تهران می‌باشد؛ از سامان دهی (بخوانید جمع آوری) متکدیان از سطح شهر تا سر و سامان دادن به کارتن خواب‌ها و راه اندازی شورایاری‌های محله. او برای اجرای طرح‌هایی که نیمه تمام مانده است، به شورای سوم فکر می‌کند. حضور نسبتاً موفق رسول خادم در شورای شهر، علیرضا دبیر (قهرمان سابق کشتی جهان و المپیک) و هادی ساعی (تکواندوکار بزرگ ایرانی) را هم به وادی انتخابات شورایها کشانده است. نامبردگان همچون خادم امیدوارند در این دوره انتخابات، از ورزش دوستان تهرانی رأی لازم را کسب کنند. حسن بیادی، نایب رییس شورای شهر تهران، به اظهار نظرهای رُک مشهور است، اما او بازی خود را به شکل دیگری چیده است. او پس از این که حزب آبادگران جوان را بنیان گذاشت، برای انتخابات شورای سوم، از یک سال قبل برنامه ریزی کرد. بیادی حزب خود را در بیشتر شهرستان‌ها فعال کرده است. بر اساس شنیده‌ها، بیادی در فهرست حامیان قالیباف قرار خواهد داشت. به نظر می‌رسد بقیه اعضای فعلی شورای شهر تهران بنا به حمایت از شهردار شدن قالیباف یا در مخالفت با شهردار شدن او، در فهرست‌های متفاوت قرار خواهند گرفت.

در انتظار حضور گرم مردم

در این پاییز سرد، هنوز بحث انتخابات شوراها میان شهروندان گرم نشده است. گستره حضور و آمار رأی دهندگان می‌تواند روی انتخاب فهرست‌ها تأثیر جدی بگذارد. در این میان، گروه‌هایی که می‌توانند طبقه و قشر اجتماعی

مشخصی را در انتخابات سازمان دهی کنند، در صورت کاهش آمار رأی دهندگان، احتمال برنده شدنشان افزایش می‌یابد. اما پیروزی گروه‌هایی که به قشر خاص اجتماعی تعلق ندارند، در یک انتخابات گرم و پر شور بیشتر خواهد بود. به هر

حال، بعید به نظر می‌رسد آرایش فعلی گروه‌ها و فهرست‌های انتخاباتی، تا روز رأی گیری به هم بریزد. با وجود این، همه چیز در روزهای ۲۵ و ۲۶ آذر ماه مشخص خواهد شد. چشم خیلی‌ها به شورای سوم دوخته شده است.

عینک اکونومیست

همچنان ۸۰ درصد بودجه دولت ایران را درآمدهای نفتی تشکیل می‌دهد.

برنامه پنج ساله چهارم توسعه اندیشیده شده بود، بارأی مستقیم نمایندگان مجلس هفتم بی‌اثر گردید.

نظام مالیاتی ایران

قوانین مالیاتی در ایران، پیچیده و شیوه اجرای آنها دایم‌آدر حال تغییر و تحول هستند. با وجودی که دولت ایران نرخ مالیات شرکتی را کاهش داده و در نظر دارد اجرای قوانین مالیاتی را ساده‌تر نماید، ولی به خاطر کند بودن فرآیند اصلاحات در این بخش، شرکت‌های خارجی همچنان با مشکلات عدیده و دست‌وپاگیری مواجه هستند، لذا تا زمانی که سیستم جدید مالیاتی این کشور تثبیت نشود، تعهدات مالیاتی نیز وضعیت مشخصی نخواهند داشت.

تجارت خارجی

با وجودی که چند سالی است صادرات غیر نفتی ایران رو به شکوفایی نسبی نهاده است، ولی درآمدهای نفتی همچنان با ۸۰ درصد، تأمین‌کننده اصلی بودجه این کشور می‌باشد. در واقع، افزایش

بی‌سابقه و چشمگیر بهای نفت از سال ۲۰۰۰ بدین سو، موجب گردیده تا ایران به یک مازاد تجاری قابل توجه دست پیدا کند. هر چند علیرغم دستیابی این کشور به درآمدهای ارزی هنگفت و روان‌تر شدن بازپرداخت بدهی‌های خارجی، میزان واردات آن نیز، افزایش قابل ملاحظه‌ای پیدا کرده است.

واحد اطلاعات اکونومیست (EIU) در گزارش اخیر خود در مورد اقتصاد ایران، می‌نویسد: بر اساس برنامه‌های پنج ساله توسعه اقتصادی ایران، این کشور باید به تدریج به سمت اقتصاد بازار حرکت نماید. اما نگرانی‌های اجتماعی و سیاسی همراه با مسأله بدهی‌های خارجی این کشور، روند پیشرفت در این جهت را با وقفه و مانع جدی مواجه ساخته است. این در حالی است که برنامه پنج ساله سوم توسعه این کشور که طی سال‌های ۲۰۰۰ تا ۲۰۰۴ ادامه داشت، با پشتیبانی و حمایت همه‌جانبه از آزادسازی اقتصادی، تنوع بخشیدن به فعالیت‌های اقتصادی و خصوصی سازی، پیشرفت‌های قابل توجهی را عاید ایران نمود. در این دوره، حل و فصل مسأله بدهی‌های خارجی نه تنها فضای سیاست‌گذاری در این کشور را آماده‌تر کرد، بلکه یکسان‌سازی نظام ارزی ایران را در سال ۲۰۰۲ تسهیل نمود. البته با روی کار آمدن مجلس محافظه کار هفتم، بسیاری از تمهیدات اصلاح طلبانه قبلی که به منظور تسهیل در اجرای

منتخب شاخص‌های اقتصاد ایران

میزان	شاخص
۶۹/۴	جمعیت (میلیون نفر)
۱۸۲/۳۰۹	میزان محصول ناخالص داخلی واقعی به قیمت بازار (میلیارد دلار)
۷۰۱/۰۹۷	میزان محصول ناخالص داخلی به قیمت قدرت خرید (میلیارد دلار)
۲,۶۲۶	تولید سرانه به قیمت بازار (دلار)
۱۰,۰۹۹	تولید سرانه به قیمت‌های قدرت خرید (دلار)
۹,۰۳۳	نرخ برابری ریال در مقابل دلار (ریال)

استخراج: واحد تحقیقات «اقتصاد ایران» از EIU، نوامبر ۲۰۰۶.